

Publicerad 2014-11-08 19:11 av //Nikita

[Den spruckna fiolen]

Rastlösheten brinner giftigt i mina vener, hjärtat pumpar snabbt och smärtsamt runt blodet i min ömma kropp. Mitt sinn har varit bedövat så länge, att jag har svårt att tänka klart.

Jag är vek, och för det har jag fått betala. Med blod, med tårar men framförallt, med tid. Veckorna, månaderna, halvåret som har blåst bort likt damm från en gammal och trasig fiol. Vars lack länge flagnat, träet är sprucket och strängarna ostämnda, oskarpa, smutsiga.

Och igenom sprickorna, inuti kroppen, tomheten, ekar gamla ljud som en gång passerade. Vibrationerna som har ristat unika ärr i träet, som livet har i mig, i oss alla. Våra erfarenheter, lyckan och sorgen.

Ja, jag minns. Men som att lyssna igenom tjocka väggar, ekar ljuden från någonstans långt bort. Och mina öron, som har vant sig vid tystnaden, ilar nu när väggarna bryts ned.

Så jag väntar, på att fiolen blir upplockad igen.

Av livet, av mig, av någon annan, och med försiktiga, varma fingrar, spelar.

Tills jag har styrkan, modet och viljan.

Att lacka om, reparera och våga leva på nytt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren //Nikita med Poeter.se id #25494 innehar upphovsrätten